

hvor det samtidig kan sikres, at behandlingen, kvaliteten og indsatsen over for brugerne som minimum er af samme niveau som i dag – og selvfølgelig helst endnu bedre. Skal det lykkes, er det for det første helt nødvendigt at anerkende, at alle institutioner ikke lader sig decentralisere. Der er simpelthen handicap og behandlingsbehov, der er så specialiserede, at der er behov for et større befolkningsgrundlag, end de fleste kommuner vil kunne levere. Mindretallet er grundlæggende imod, at døgninstitutioner per automatik placeres i kommunerne og oven i købet udgår af det overblik og den koordinering, rammeaftalerne som instrument indeholder. For det andet er det helt nødvendigt, at rammeaftalerne er på plads inden hjemtagning af institutionerne. Kun herigennem etableres et reelt ligeværdigt forhandlingsforløb mellem kommunerne indbyrdes og mellem kommuner og region. Der skal være enighed om hele rammeaftalen, herunder også om kommunens eventuelle hjemtagelse af institutionen. Kan enighed ikke skabes, kan der aftales en opmandsinstitution. Rammeaftalen skal have et 4-årigt perspektiv, være bindende, være detaljeret, have udviklingsplaner osv., således som anført af mindretallet i brevet og som angivet gennem de mange svar, udvalget har fået tilsendt. Det er beklageligt, at regeringen og dens støtteparti har været mere optaget af reelt at få tømt regionerne for indhold på det sociale område i stedet for at sikre et tempo, der kunne gøre det muligt for kommunerne at opbygge den nødvendige viden på de forskellige områder, som ville gøre det forsvarligt at hjemtage en række af institutionerne. Herigennem ville brugerne også have opnået en bedre sikkerhed for det rigtige behandlingstilbud, fordi flere kommuner havde kunnet bidrage hertil. Uanset regeringens intentioner risikeres en af-specialisering, fordi hjemtagelseskommunernes borgere ses tydeligere, og der er en reel risiko for, at mennesker, som er i periferien af institutionens ekspertise, bliver tilknyttet institutionen, fordi det er den billigste løsning for kommunen.

VISO

Med det entydige myndighedsansvar i kommunerne bliver VISO afgørende for at kunne bevare og udvikle specialrådgivning og specialviden på handicapområdet. Derfor skal borgerne have fri adgang til specialrådgivning inden for

både social- og undervisningsområdet. For at VISO kan benytte sin højt specialiserede viden optimalt, skal VISO være tværfaglig og tværsektoriel. VISO skal kunne dække hele handicapområdet – i modsætning til i dag, hvor ikke alle handicapområder er dækket af videnfunktioner. Et VISO, der dækker alle handicapområder og derudover dækker en bred målgruppe af børn og unge, misbrugere, mennesker med handicap m.v., skal tilføres tilstrækkelige ressourcer til at kunne løfte denne opgave. Udgangspunktet for beregningen af ressourcer må derfor være de nuværende udgifter på henholdsvis det sociale og det undervisningsmæssige område plus ekstra ressourcer til de nye områder. Mindretallet foretrækker, at VISO organiseres som en selvejende institution med en bestyrelse og en række selvstændige faglige VISO-søjler. Opgavefeltet er for bredt til, at en overordnet bestyrelse kan foretage detaljerede og rimelige prioriteringer inden for de enkelte områder. Regeringen ønsker en styrelse med en overdirektør for Styrelsen for Social Service og VISO. Mindretallet finder, at VISO som minimum skal være en selvstændig styrelse for at sikre en høj grad af selvstændighed og faglig integritet. Det vil blive vanskeligt ved den foreslåede model.

Manglende udviklingsperspektiv

Fra første færd har det for mindretallet været en gåde, hvordan man vil fastholde et regionalt forsyningsansvar, uden at samme myndighed har beslutningskompetence og/eller økonomi i klemme. På baggrund af regeringens aftale med DF og de fremlagte lovforslag konstaterede mindretallet, at dette forhold var uændret. For at imødegå vores bekymring har vi under forhandlingerne om lovforslagene fremsat ønske om, at regionerne som minimum ville få egen økonomi til at udvikle de sociale tilbud på det specialiserede område. Vores forventning og ambition er, at der også på det sociale område vil ske en stigende specialisering med ny viden og nye behov. Medborgere med helt særlige problemstillinger vil også i fremtiden give anledning til nye diagnoser, nye pædagogiske metoder og ny afklaring af behov. I denne proces er de sociale tilbud et bærende element, hvorfor der bør være en klar politisk præmis om varetagelse af denne opgave samt de økonomiske muligheder herfor.